

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1930 1931	N° 222		Zittingsjaar 1930 1931
	SÉANCE du 19 juin 1931	VERGADERING van 19 Juni 1931	

PROJET DE LOI

approuvant la convention internationale et le protocole conclus à Genève le 20 avril 1929 pour la répression du faux monnayage.

EXPOSE DES MOTIFS

MADAME, MESSIEURS,

La conférence internationale qui s'est réunie à Genève du 9 au 20 avril 1929 à l'initiative de la Société des Nations, a abouti à une convention pour la répression du faux monnayage.

Cet acte et le protocole y annexé ont été signés, le 20 avril 1929, par les représentants de la Belgique et des Etats y mentionnés.

Le Gouvernement a l'honneur de vous soumettre un projet de loi approuvant ces actes.

Un second projet de loi (n° 223) apporte à notre législation les modifications nécessaires pour l'application de certaines règles de la convention.

Le présent exposé des motifs est commun à ces deux projets.

La monnaie que la convention a pour objet de protéger s'entend, aux termes de son article 2, de la monnaie métallique et des billets de banque ayant cours légal en vertu d'une loi.

Le faux monnayage ne lèse pas seulement l'ordre public de l'Etat sur le territoire duquel l'infraction a été commise, et le crédit de l'Etat dont la monnaie a été contrefaite ou falsifiée. Il ébranle en même temps la foi dans l'instrument d'échange que la monnaie représente, et, eu égard à l'intensité des rapports économiques entre nations et à l'importance du trafic monétaire international qui s'ensuit, on peut dire que chaque Etat a intérêt à protéger la monnaie étrangère au même titre et autant que sa monnaie nationale.

Aussi la convention, en déterminant un certain nombre de faits que les Etats contractants s'engagent à ériger en infractions, les oblige-t-elle à protéger par les mêmes sanctions, la monnaie étrangère et la monnaie nationale.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het internationaal verdrag en het protocol, op 20 April 1929 te Geneve gesloten, tot bestraffing van de valsche munterij.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Uit de besprekingen van de internationale conferentie die, op initiatief van den Volkenbond, te Geneve van 9 April tot 20 April 1929 heeft plaats gehad, is een verdrag ontstaan tot bestraffing van de valsche munterij.

Deze akte en het er bijgevoegd protocol werden, op 20 April 1929, geteekend door de vertegenwoordigers van België en van de er in vernoemde landen.

De Regering heeft de eer U hierbij een wetsontwerp houdende goedkeuring van die akten ter bespreking voor te leggen.

Een tweede wetsontwerp (n° 223) brengt aan onze wetgeving de noodige wijzigingen met het oog op de toepassing van sommige regelen van het verdrag.

Deze memorie van toelichting geldt voor de beide ontwerpen.

Luidens artikel 2 van het verdrag wordt onder de « munt », die dit verdrag ten doel heeft te beschermen, verstaan metalen geld en bankbiljetten welke, op grond van een wet, als wettig betaalmiddel gelden.

Valsche munterij verstoort niet enkel de openbare orde van den Staat op wiens grondgebied zij gepleegd werd, en het krediet van den Staat wiens munt nagemaakt of vervalscht werd, zij sticht ook wantrouwen ten opzichte van het ruilmiddel, dat de munt is en, indien men de zaak beschouwt in verband met de drukke economische betrekkingen die onder de landen bestaan en met het aanzienlijk internationaal geldverkeer dat er uit volgt, mag men beweren dat elke Staat bij de bescherming van de munt van een vreemd land evenzeer en evenveel belang heeft als bij de bescherming van de munt van het eigen land. Het verdrag heeft dan ook, door een zeker aantal feiten te bepalen die de verdragsluitende Staten zich verbinden strafbaar te stellen, deze Staten de verplichting opgelegd de vreemde munt en hun eigen munt door middel van dezelfde sancties te beveiligen.

Evenzoo wil het Verdrag dat een persoon die zich in gelijk welken van die Staten, aan een van die misdrijven heeft schuldig gemaakt, zich in geen enkel geval aan de straf zou kunnen onttrekken door de wijk te nemen naar

Elle veut aussi que celui qui s'est rendu coupable, dans l'un quelconque des Etats, d'une de ces infractions ne puisse en aucun cas s'assurer l'impunité en se réfugiant dans un autre Etat : le pays où il est trouvé devra ou le poursuivre ou l'extrader au pays poursuivant.

Certaines règles établies par la convention ne demandent aucune réforme législative : telle, l'obligation qui nous est imposée par l'article 12 de créer un office chargé de centraliser pour tout le pays les renseignements pouvant faciliter la recherche, la prévention et la répression de faits de faux monnayage, et de correspondre tant avec les autorités belges qu'avec les offices centraux institués à l'étranger. Pareil organisme fonctionne déjà en Belgique.

D'autres règles de la convention ne peuvent s'appliquer en Belgique que moyennant certaines modifications de notre législation. L'adoption du projet de loi, annexe II, qui réalise ces modifications permettra au gouvernement de ratifier la convention. La ratification par une partie contractante implique, en effet, que sa législation est conforme aux règles établies par la convention (article 23).

I.

Les articles 160 à 170, 173 à 178 du code pénal correspondent à la convention en tant que celle-ci prévoit, en son article 3, 1°, 2° et 3°, la *fabrication et l'altération* des monnaies métalliques ou fiduciaires, *leur mise en circulation*, leur introduction dans le pays en vue de leur mise en circulation. Nous faisons abstraction pour l'instant, sauf à nous en occuper sous le II du présent exposé des motifs, du fait, visé *in fine* du 3° du même article 3, de recevoir ou se procurer de la fausse monnaie, sachant qu'elle est fausse, dans le dessein de la mettre en circulation.

Contrairement au prescrit de l'article 5 de la convention, les articles précités du code pénal distinguent, pour la peine, la monnaie nationale de la monnaie étrangère : comparez, pour la monnaie métallique, les articles 164 à 167, aux articles 160 à 163; pour la monnaie fiduciaire, l'article 174 à l'article 173.

En second lieu, ils ne punissent pas toujours la tentative des faits dont il s'agit, alors que l'article 3, 4° de la convention exige qu'elle le soit (voir les articles 163, 165, 167 et 170).

Pour satisfaire sur ces deux points à la convention en ce qui concerne la monnaie métallique, l'article I, 1°, du projet de loi (annexe II) modifie les articles 160 et 162 du code pénal de telle manière que les articles 160 à 163 viseront désormais les monnaies étrangères aussi bien que les belges.

Les articles 164 à 167 devenant dès lors inutiles, l'article I, 3°, du même projet les supprime.

een anderen Staat; het land waar hij aangetroffen wordt zal of wel hem moeten vervolgen of wel hem moeten uitleveren in handen van den Staat die de vervolging instelde.

Sommige van de door het Verdrag ingevoerde regelen eischen geen wijziging in onze wet : Zoo is, bij voorbeeld, de ons bij artikel 12 opgelegde verplichting een dienst tot stand te brengen die voor opdracht heeft voor gansch het land de inlichtingen te centraliseeren welke de opsporing, de voorkoming en de bestraffing van valsche munterij kunnen vergemakkelijken, en in briefwisseling te staan zoowel met de Belgische overheden als met de in het buitenland opgerichte centrale diensten.

In België bestaat dergelijk organisme reeds.

Andere voorschriften van het Verdrag kunnen in België slechts toegepast worden mits wijziging van sommige wetsbepalingen.

De aanneming van het wetsontwerp (bijlage II), dat die wijzigingen toebrengt, zal de Regeering in de mogelijkheid stellen het Verdrag te bekrachtigen.

De bekrachtiging door een verdragsluitende partij sluit in zich, inderdaad, dat hare wetgeving overeenstemt met de in dat verdrag gestelde regelen (artikel 23).

I

De artikelen 160 tot 170, 173 tot 178 van het Strafwetboek komen met de bepalingen van het verdrag overeen in zoover het verdrag, in zijn artikel 3, 1°, 2° en 3°, spreekt van de vervaardiging of verandering van het metalen of papieren geld, van het in omloop brengen en van het binnen het land invoeren, ten einde het in omloop te brengen, van het metalen en papieren geld.

Hier bespreken wij niet de daad bedoeld *in fine* van 3° van hetzelfde artikel 3, — « het ontvangen of zich verschaffen van valsche munt, waarvan men weet, dat zij valsch is, ten einde deze in omloop te brengen » — daar wij dit punt zullen behandelen in II van deze Memorie van toelichting.

In strijd met de bepaling van artikel 5 van het verdrag, maken voornoemde artikelen van het Strafwetboek, wat de straf betreft, een onderscheid tusschen de eigen munt en de vreemde munt : voor het metalen geld vergelijke men de artikelen 164 tot 167 met de artikelen 160 tot 163; en voor het papieren geld, artikel 174 met artikel 173.

Ten tweede wordt de poging tot bedoelde feiten niet altijd door die artikelen strafbaar gesteld; volgens artikel 3, 4°, van het verdrag daarentegen moet zij gestraft worden (zie de artikelen 163, 165, 167 en 170).

Om, op die twee punten, aan de bepalingen van het verdrag, betreffende het metalen geld te voldoen, worden, bij artikel I, 1° van het wetsontwerp (bijlage II), de artikelen 160 en 162 van het Strafwetboek zoo gewijzigd dat de artikelen 160 tot 163 voortaan zoowel op het vreemd geld als op het Belgisch geld zullen toepasselijk zijn.

Daar de artikelen 164 tot 167 dientengevolge nutteloos worden, worden zij ingetrokken bij artikel I, 3°, van hetzelfde ontwerp.

Quant à la tentative, elle est punissable de plein droit, lorsqu'il s'agit d'un crime (article 52 du code pénal). Il n'y a aucune modification à apporter à cet égard aux articles 160 à 162 tels qu'ils sont rédigés par l'article 1, 1°, du projet de loi, mais il y a lieu de prévoir la tentative du délit de l'article 163 : c'est ce que fait l'article 1, 2° du projet de loi.

En ce qui concerne la monnaie fiduciaire, son article 1, 5°, ajoute à l'article 173 qui punit des travaux forcés de quinze ans à vingt ans, la contrefaçon et l'altération notamment des billets de banque belges, un alinéa 2 punissant de la même peine la contrefaçon et la falsification des billets de banque étrangers. Les termes qui se rapportent à cet objet dans l'article 174 devenant par là inutiles, l'article 1, 6°, du projet les supprime.

Quant à la participation que l'article 3, 4°, de la convention nous oblige à punir, aucun changement ne doit être apporté à notre législation, tous les crimes et délits que le code pénal prévoit ou prévoira étant soumis de plein droit aux articles 66 et suivants du même code, concernant la participation de plusieurs personnes au même crime ou délit.

Dans les discussions qui ont précédé l'adoption de la convention, il a été précisé que la fabrication et l'altération comprennent l'opération connue sous le nom de coloration de monnaies. Notre article 497 punit à cet égard, « ceux » qui auront émis ou tenté d'émettre pour des monnaies « d'or ou d'argent, des monnaies de moindre valeur aux- » quelles on a donné l'apparence d'or ou d'argent », que ce soit par coloration ou autrement.

L'article 1, 12°, du projet de loi remplace l'alinéa 2 de cet article 497 par des dispositions satisfaisant entièrement aux 1°, 2° de l'article 3 de la convention et au 3° du même article, en tant que ce 3° prévoit le fait : « dans le » but de la mettre en circulation, d'introduire dans le pays » de la fausse monnaie, sachant qu'elle est fausse ».

II.

L'article 3, 3°, de la convention prescrit aussi de punir le fait « dans le but de la mettre en circulation, de recevoir ou de se procurer de la fausse monnaie, sachant qu'elle est fausse ».

L'article 169 du code pénal punit celui qui se sera procuré des pièces de monnaie contrefaites ou altérées, belges ou étrangères, et les aura mises en circulation. L'article 177 punit celui qui se sera procuré des billets de banque contrefaits ou falsifiés, belges ou étrangers, et les aura émis ou tenté de les mettre en circulation.

A l'article 169 qui porte une peine d'emprisonnement d'un mois à trois ans, l'article 1, 4°, du projet ajoute deux alinéas punissant d'une peine moindre, l'un, celui qui, dans le but de les mettre en circulation, aura reçu ou se sera procuré des pièces de monnaies contrefaites ou altérées; l'autre, la tentative de ce nouveau délit.

Wat de poging betreft, deze is van rechtswege strafbaar indien het een misdadig geldt (artikel 52 van het Strafwetboek). Te dien opzichte heeft er geen wijziging gebracht aan de artikelen 160 tot 162 zooals die nu, in artikel 1, 1°, van het wetsontwerp luiden; wel dient de poging tot het bij artikel 163 bedoelde wanbedrijf voorzien; dit wordt gedaan in artikel 1, 2°, van het wetsontwerp.

Wat het papieren geld betreft, wordt bij artikel 1, 5°, aan artikel 173 (dat het namaken en veranderen van Belgische bankbiljetten, met dwangarbeid van vijftien tot twintig jaar straf) een 2° alinea toegevoegd, die het namaken en het vervalschen van vreemde bankbiljetten met dezelfde straffen straft. Daar de woorden, die in artikel 174 op dat punt betrekking hebben, door het invoeren van die nieuwe bepaling overbodig worden, doet artikel 1, 6°, van het ontwerp ze wegvallen.

Inzake de deelneming, die wij bij artikel 3, 4°, van het verdrag verplicht zijn te straffen, heeft onze wetgeving niet gewijzigd: immers, al de misdader en wanbedrijven die het Strafwetboek voorziet of zal voorzien, vallen van rechtswege onder toepassing van de artikelen 66 en volgende van hetzelfde Strafwetboek, betreffende de deelneming van verschillende personen aan dezelfde misdaad of hetzelfde wanbedrijf.

Tijdens de bespreking die de aanneming van het verdrag voorafging, werd er nader bepaald dat onder vervalsching en verandering van munt die verrichting dient begrepen die men het kleuren der munt noemt.

Wat dit punt betreft, straft ons artikel 497 degenen « die voor goud- of zilvermunten uitgeven of pogen uit te geven munten van mindere waarde, waaraan men den schijn van goud of zilver heeft gegeven », eender of dit nu door kleuren of door eenige andere verrichting is geschied.

Artikel 1, 12°, van het wetsontwerp vervangt de 2° alinea van dat artikel 497 door bepalingen die geheel voldoen aan de vereischten gesteld in 1° en 2° van artikel 3 van het verdrag en van 3° van hetzelfde artikel, in zoover dat 3° bedoelt: « het binnen het land invoeren van valsche munt, waarvan men weet, dat zij valsch is, ten einde in omloop te brengen ».

II

Artikel 3, 3°, van het verdrag bepaalt dat ook dient gestraft « het ontvangen of zich verschaffen van valsche munt, waarvan men weet dat zij valsch is, ten einde deze in omloop te brengen ».

Artikel 169 van het Strafwetboek straft dengene die zich Belgische of vreemde muntstukken, die nagemaakt of geschonden zijn, aanschaff en ze in omloop brengt.

Artikel 177 straft dengene die zich Belgische of vreemde bankbiljetten, die nagemaakt of vervalscht zijn, aanschaff en ze in omloop brengt of poogt in omloop te brengen.

Artikel 169, dat op de aldaar vermelde feiten gevangenisstraf van een maand tot drie jaar stelt, wordt, bij artikel 1, 4°, van het ontwerp, vermeerderd met twee nieuwe alinea's die lichtere straffen voorzien en waarvan de eene dengene straft die nagemaakte of geschonden munten ontvangen of zich aangeschaft heeft met het doel

A l'article 177, l'article 1, 7°, du projet ajoute, en ce qui concerne les billets de banque, des dispositions analogues à celles que l'article 1, 4°, du projet introduit à l'article 169.

. Enfin, l'article 1, 13°, du projet complète le code pénal, à cet égard également, par un article 497bis nouveau.

III.

Aux termes du 5° de l'article 3 de la convention, doit aussi être puni « le fait frauduleux de fabriquer, de recevoir ou se procurer des instruments ou d'autres objets destinés par leur nature à la fabrication de fausse monnaie ou à l'altération des monnaies ».

Ici l'on ne prescrit pas de punir la tentative, le 4° de l'article 3 de la convention relatif à la tentative, ne s'appliquant pas au fait visé par le 5° du même article.

Mais l'article 5 de la convention s'applique, aux termes duquel il ne faut pas distinguer, pour les sanctions, entre monnaies étrangères et monnaies belges.

Quant à la fabrication des instruments et objets dont il s'agit, l'article 180 du code pénal punit en son alinéa avant-dernier, la contrefaçon ou falsification de poinçons, coins, carrés destinés à la fabrication de la monnaie métallique nationale, et en son alinéa dernier, la contrefaçon ou falsification de poinçons, matrices, clichés, planches ou autres objets servant à la falsification de la monnaie fiduciaire nationale.

Notre code n'érige pas en infraction cet acte préparatoire, lorsqu'il s'agit de monnaie métallique ou fiduciaire étrangère : l'article 186, alinéa I, qui punit la contrefaçon ou falsification des sceaux, timbres, poinçons ou marques appartenant à des pays étrangers, ne vise pas les objets désignés aux deux derniers alinéas de l'article 180.

L'article 1, 9°, du projet de loi ajoute à l'article 186 du code pénal les dispositions nécessaires pour satisfaire sur ce point à la convention.

D'autre part, l'article 1, 8° du projet ajoute au code pénal un article 185bis, afin de satisfaire à l'article 3, 5°, de la convention, visant le fait frauduleux de recevoir ou se procurer des instruments ou autres objets destinés par leur nature à la fabrication de fausse monnaie et à l'altération de monnaies. Cet article 185bis nouveau prévoit le fait de recevoir ou se procurer, dans une intention frauduleuse, non seulement les objets contrefaits ou altérés destinés par leur nature à la contrefaçon ou à la falsification de monnaies métalliques ou fiduciaires belges, mais aussi ce qui est logique, les vrais objets destinés à la fabrication des monnaies.

. L'article 1, 10°, du projet de loi satisfait à l'article 5 de la convention en ajoutant au code pénal un article 187bis

ze in omloop te brengen, en waarvan de tweede de poging tot dat nieuw wanbedrijf straft.

Aan artikel 177, voegt artikel 1, 7°, van het ontwerp, wat betreft de bankbiljetten, bepalingen toe gelijk aan die in artikel 169 ingevoegd door artikel 1, 4°, van het ontwerp.

Ten slotte wordt, eveneens betreffende dat punt, het Strafwetboek door artikel 1, 13°, van het ontwerp, met een nieuw artikel 497bis aangevuld.

III

Luidens 5° van artikel 3 van het verdrag dient evenzoo gestraft « het bedrieglijk vervaardigen, ontvangen of zich verschaffen van werktuigen of andere voorwerpen, welke naar hun aard bestemd zijn voor de vervaardiging van valsche munt of voor de verandering van munt ».

Hier wordt niet voorgeschreven de poging te straffen, aangezien de bepaling van 4° van artikel 3 van het verdrag betreffende de poging niet geldt voor het bij 5° van datzelfde artikel bedoelde feit.

Wel is artikel 5 van het verdrag van toepassing, luidens hetwelk er, inzake bestraffing, geen verschil dient gemaakt tusschen vreemde munt en Belgische munt.

Wat de vervaardiging van bedoelde werktuigen en voorwerpen betreft, artikel 180 van het Strafwetboek straft in zijn voorlaatste alinea, het namaken of vervalschen van keurijzers, muntstempels of persijzers bestemd tot het vervaardigen van 's lands metalen munt, en in zijn laatste alinea straft het degenen die de keurijzers, matrijzen, cliché's, platen of andere voorwerpen dienende tot het vervaardigen van 's Lands papieren munt vervalschen of namaken.

Ons wetboek maakt geen misdrijf van die voorbereidende handeling, wanneer het vreemde metalen geld of papierer geld betreft : artikel 186, 1° alinea, dat het namaker of vervalschen straft van stempels, zegels, keurijzers of merken die aan een vreemd land toebehooren, is niet van toepassing op de voorwerpen aangeduid bij de laatste twee alinea's van artikel 180.

Artikel 1, 9°, van het wetsontwerp voegt aan artikel 186 van het Strafwetboek de noodige bepalingen toe om in dat opzicht te voldoen aan de vereischten van het verdrag.

Anderzijds voegt artikel 1, 8°, van het ontwerp aan het Strafwetboek een artikel 185bis toe, ten einde te voldoen aan de vereischten van artikel 3, 5°, van het verdrag waarbij bedoeld wordt het bedrieglijk ontvangen of zich verschaffen van werktuigen of andere voorwerpen welke naar hun aard bestemd zijn voor de vervaardiging van valsche munt of voor de verandering van munt.

Dit nieuw artikel 185 bis voorziet het feit met een bedriegelijk opzet te ontvangen of zich aan te schaffen, niet alleen de nagemaakte of geschonden voorwerpen die naar hun aard bestemd zijn voor het namaken of vervalschen van Belgisch metalen geld of Belgisch papieren geld, maar ook, hetgeen logisch is, de echte voorwerpen bestemd tot het vervaardigen van munten.

Artikel 1, 10° van het ontwerp voldoet aan artikel 5 van het verdrag door aan het Strafwetboek een artikel

qui édicte, pour la monnaie métallique ou fiduciaire étrangère, des dispositions analogues à celles prévues par l'article 185bis nouveau à l'égard des monnaies belges.

L'article I, 5°, de la convention ne nécessite d'autre part aucun complément à l'article 497 et à l'art. 497bis nouveau du code pénal (article 1, 12° et 13° du projet): il n'y a pas d'objets *légitimement* destinés à donner à une monnaie l'apparence d'une monnaie de valeur supérieure. Il ne peut donc y en avoir de *faux*.

L'article 1, 11°, du projet met l'article 192 du code pénal en concordance avec les modifications apportées aux dispositions qu'il mentionne.

IV.

L'article 6 de la convention ne crée pour la Belgique aucune obligation, la législation belge n'admettant pas le principe de la récidive internationale.

V.

L'article 7 de la convention porte que « les parties civiles étrangères y compris l'Etat contractant dont la monnaie a été falsifiée, doivent jouir de l'exercice de tous les droits reconnus aux régnicoles par les lois du pays où se juge l'affaire ».

Or, une clause de ce genre, exemptant les étrangers de la caution *judicatum solvi* que l'article 16 du code civil leur impose, doit être approuvée par le législateur (Thonissen, constitution belge, sous l'article 68. C'est ce que fait l'article unique du projet de loi I.

VI.

Les articles 8 à 10 de la convention doivent être envisagés ensemble. Ils s'inspirent du principe, à la base de la convention, qu'aucun des pays contractants ne peut servir d'asile au coupable d'une des infractions prévues. L'impunité sera empêchée soit par la poursuite dans le pays de refuge, soit par l'extradition au pays qui poursuit :

1°) pour les infractions commises *en Belgique*, aucune difficulté. Tous les faits que notre législation prévoit ou prévoira conformément à la convention, pourront faire l'objet de poursuites en Belgique, que l'auteur soit Belge ou étranger, qu'il s'agisse de monnaie belge ou étrangère;

2°) infractions commises *à l'étranger par des Belges*.

La Belgique n'admettant pas l'extradition de ses nationaux, elle sera tenue en vertu de l'alinéa I de l'article 8 de la convention, de punir tout Belge qui rentre en Belgique après avoir commis, à l'étranger un des faits punissables intéressant la monnaie belge ou étrangère « de la

187bis toe te voegen, dat, voor het metalen geld en het papieren geld van vreemde landen, dezelfde bepalingen treft als die voorzien bij het nieuw artikel 185bis ten opzichte van het Belgisch geld.

Anderzijds is, op grond van de bepalingen van artikel 1, 5° van het verdrag, geen toevoeging noodig aan artikel 497 en aan het nieuw artikel 497bis van het Strafwetboek (artikel 1, 12° en 13° van het ontwerp) : er bestaan geen voorwerpen *wettig* bestemd om aan een munt den schijn van een munt met een hogere waarde te geven. Er kunnen dus geen *valsche* bestaan.

Artikel 1, 11°, van het ontwerp brengt artikel 192 van het Strafwetboek in overeenstemming met de wijzigingen gebracht aan de aldaar vermelde bepalingen.

IV

Artikel 6 van het verdrag legt België geen enkele nieuwe verplichting op, daar de Belgische wetgeving het beginsel van internationale recidive niet aanvaardt.

V

Artikel 7 van het verdrag bepaalt dat « de buitenlandse civiele partijen, waaronder eventueel begrepen de verdragsluitende Staat, welks munt vervalscht is, bevoegd moeten zijn alle rechten uit te oefenen, welke aan ingezetenen zijn toegestaan volgens de wetten van het land, waar de zaak terecht komt ».

Welnu, een beding van dien aard, dat de vreemdelingen vrijstelt van de *cautio judicatum solvi*, hun door artikel 16 van het Burgerlijk wetboek opgelegd, moet door den wetgever goedgekeurd worden (Thonissen, *Constitutio Belgica*, onder art. 68). Dit geschiedt in het eenig artikel van het wetsontwerp I.

VI

De artikelen 8 tot 10 van het verdrag moeten samen beschouwd worden. Zij gaan uit van het beginsel, dat het verdrag ten grondslag ligt, dat geen enkel van de verdragsluitende landen als wijkplaats mag dienen voor een persoon die zich heeft schuldig gemaakt aan een van de voorzien misdrijven; straffeloosheid wordt voorkomen hetzij door vervolgingen in het land waar de betrokkene de wijk heeft genomen, hetzij door uitlevering naar het land dat vervolgingen instelt :

1° Voor de *in België* begane misdrijven bestaat er geen moeilijkheid. Al de feiten die onze wetgeving voorziet of zal voorzien, overeenkomstig het verdrag, zullen in België kunnen vervolgd worden, om het even of de dader van die feiten Belg is of vreemdeling, om het even of het Belgische munt of vreemde munt betreft;

2° Misdrijven *door Belgen in het buitenland begaan*

Daar België de uitlevering van eigen onderdanen niet aanneemt, zoo zal het krachtens de 1° alinea van artikel 8 van het verdrag, gehouden zijn elken Belg te straffen die in België terugkeert na in het buitenland een van de strafbare feiten te hebben gepleegd in verband met Belgische

même manière que si le fait avait été commis en Belgique, alors même que le coupable n'aurait acquis la nationalité belge qu'après avoir commis l'infraction ».

Toutefois, l'alinéa 2 de l'article 8 de la convention porte que cette obligation n'existe pas « si, dans un cas semblable, l'extradition d'un étranger ne pouvait pas être accordée ». Cette restriction, qui exclurait la poursuite en cas de prescription, par exemple, ne devait d'ailleurs pas être exprimée, puisqu'aux termes de l'alinéa I, du même article, le Belge ne doit être puni que de la même manière que si le fait avait été commis en Belgique.

L'article 6 de notre loi du 17 avril 1878 permet de poursuivre le Belge qui a porté atteinte à la monnaie métallique ou fiduciaire, nationale ou étrangère, par l'un des crimes ou délits prévus aux chapitres I, II, III du titre III du livre II du code pénal (articles 160 à 192).

L'article 2, A, du projet de loi ajoute à cet article 6 les mentions requises par l'article 8 de la convention.

Les faits mentionnés à l'article 6 ainsi modifié, étant tous ceux que la convention oblige d'ériger en infraction, seront d'autre part, comme nous le dirons plus loin, inscrits à l'article I de la loi sur les extraditions, comme donnant lieu à extradition. Il s'ensuivra qu'en vertu de l'article 10 de cette dernière loi, l'étranger qui, après avoir commis hors du royaume, l'une de ces infractions, acquerra ou recouvrera la qualité de Belge, pourra, s'il se trouve en Belgique, y être poursuivi, conformément au vœu de l'article 8 de la convention.

3°) Infractions commises à l'étranger par des étrangers.

D'après les articles 9 et 10 de la convention, si le pays de refuge n'admet pas comme règle générale le principe de la poursuite des infractions commises à l'étranger, il devra extraditer. La convention fait d'ailleurs, en son article 10, une obligation de comprendre parmi les cas d'extradition, tous les faits qu'elle prévoit. Si le pays de refuge admet au contraire comme règle générale, le principe de la poursuite des infractions commises à l'étranger, il devra poursuivre si, l'extradition lui ayant été demandée, il ne peut l'accorder « pour une raison sans rapport avec le fait ». Tel serait par exemple, le cas si la demande d'extradition émane du pays dont la monnaie a été contrefaite, que cette contrefaçon ait eu lieu dans un autre pays qui ne demande pas l'extradition et que le pays de refuge ait pour règle de n'accorder l'extradition à un gouvernement que du chef d'un fait commis sur son territoire. Tel serait aussi le cas où l'étranger réclamé aurait à subir une peine de longue durée en Belgique, pour d'autres méfaits, de telle manière que la prescription de l'infraction de fausse monnaie pour laquelle il est réclamé serait acquise au moment où il aurait satisfait à la justice belge.

ou de fremde munt, en wel « op dezelfde wijze alsof het feit in België gepleegd ware, zelfs in geval de schuldige de Belgische nationaliteit na het plegen van het strafbare feit verkregen zou hebben ».

De 2° alinea van artikel 8 van het verdrag bepaalt nochtans dat die verplichting niet bestaat « indien in een overeenkomstig geval, de uitlevering van een vreemdeling niet zou kunnen worden toegestaan ». Deze beperking, die de vervolging zou uitsluiten, ingeval van verjaring bijvoorbeeld, moest trouwens niet uitdrukkelijk worden gesteld aangezien, luidens de 1° alinea van datzelfde artikel, de Belg slechts op dezelfde wijze moet gestraft worden dan wanneer het feit in België werd gepleegd.

Op grond van de bepalingen van artikel 6 van onze wet van 17 April 1878 kunnen vervolgingen worden ingesteld tegen een Belg die de nationale of vreemde munt — metalen geld of papieren geld — geschaad heeft door een van de misdaden of wanbedrijven voorzien in de hoofdstukken I, II, III van titel III van boek II van het Strafwetboek (artikelen 160 tot 192).

Artikel 2, A, van het wetsontwerp voegt aan dat artikel 6 de vermeldingen toe, vereischt bij artikel 8 van het verdrag.

Daar de feiten, vermeld in het alzo gewijzigde artikel 6 al de feiten zijn die het verdrag verplicht als misdrijf strafbaar te stellen, zoo zullen zij, anderzijds, gelijk wij verder zullen zien, in artikel I van de wet op de uitlevering opgenomen worden als gevende aanleiding tot uitlevering. Daaruit zal volgen dat, krachtens artikel 10 van deze laatste wet, de vreemdeling, die den Staat van Belg verkrijgt of herkrijgt na buiten het Rijk een van die misdrijven begaan te hebben, in België zal kunnen vervolgd worden overeenkomstig den wensch van artikel 8 van het verdrag, indien hij zich in België bevindt.

3° Misdrijven in het buitenland door vreemdelingen begaan.

Volgens de artikelen 9 en 10 van het verdrag zal het land, waarheen de schuldige de wijk heeft genomen, dezen moeten uitleveren indien het niet als algemeenere regel het beginsel van vervolging van in het buitenland gepleegde strafbare feiten aanvaardt.

Het verdrag maakt er trouwens, in zijn artikel 10, een verplichting van al de feiten die het voorziet te begrijpen onder de gevallen van uitlevering. Indien daarentegen het land waar de schuldige de wijk heeft genomen als algemeenere regel het beginsel van vervolging van in het buitenland gepleegde strafbare feiten aanvaardt, zal het moeten vervolgen, indien de uitlevering aan dat land gevraagd werd en niet kan toegestaan worden « wegens een reden, welke geen verband met het feit houdt ». Dit zou bijvoorbeeld het geval zijn, wanneer het verzoek tot uitlevering uitgaat van het land wiens munt nagemaakt werd, wanneer deze munt werd nagemaakt in een ander land dat de uitlevering niet aanvraagt, en wanneer het land waarheen de schuldige uitgeweken is tot regel heeft geen uitlevering aan een Regeering toe staan dan ter zake van een op zijn grondgebied begaan feit. Dit zou eveneens het geval zijn wanneer de vreemdeling wiens uitlevering gevraagd wordt ter zake van andere misdrijven in België een straf

Au regard des articles 9 et 10 de la convention, la situation actuelle en Belgique est celle-ci :

a) L'étranger qui commet hors de Belgique un crime ou un délit contre la monnaie, prévu par les chapitres I, II, III du titre III du livre II du code pénal (art. 160 à 192) peut, si c'est la *monnaie belge* qui est en jeu, être poursuivi en Belgique (articles 10 et 12, loi du 17 avril 1878);

b) L'étranger qui commet hors de Belgique un crime ou un délit ayant pour objet la *monnaie étrangère*, n'est pas punissable en Belgique, à moins qu'il ne soit co-auteur ou complice d'un crime commis par un Belge. Dans ce cas, l'étranger peut, s'il est trouvé en Belgique, être poursuivi conjointement avec le Belge ou après la condamnation de celui-ci (articles 11 et 12, loi 17 avril 1878).

La Belgique admettant en principe la poursuite d'infractions commises à l'étranger (article 9, alinéa I, de la convention), l'article 2, *littéras B et C* du projet de loi complète les articles 10 et 12 de la loi du 17 avril 1878, de telle manière que l'autorité belge pourrait, si elle ne peut donner suite à une demande d'extradition le concernant, poursuivre l'étranger qui aura commis à l'étranger, même contre une monnaie qui n'est pas la nôtre, l'un des faits prévus par la convention. La demande d'extradition constituerait l'avis officiel dont il s'agit à l'article 10, alinéa final, de la loi du 17 avril 1878;

c) Quant à l'extradition, la loi du 15 mars 1874 mentionne en son article I, n° 3°, 4° et 23°, certains faits se rapportant à la fausse monnaie.

L'article 3 du projet de loi complète ces dispositions en y inscrivant comme donnant lieu à extradition, tous les faits que la convention oblige d'ériger en infraction.

Le Ministre de la Justice,

FERNAND COCQ.

van langen duur zou te ondergaan hebben, zoodat verjaring van het misdrijf van valsche munterij, waarvoor zijn uitlevering gevraagd wordt, zou ingetreden zijn op het oogenblik waarop hij aan het Belgisch gerecht zou voldaan hebben.

Ten opzichte van de artikelen 9 en 10 van het verdrag, staan thans de zaken in België als volgt :

a) De vreemdeling die buiten België een misdaad of een wanbedrijf tegen de munt begaat, zooals voorzien door de hoofdstukken I, II, III van titel III van boek II van het Strafwetboek (artikelen 160 tot 192) kan in België vervolgd worden, indien het Belgische munt betreft (artikelen 10 en 12, wet van 17 April 1878);

b) De vreemdeling die buiten België een misdaad of een wanbedrijf tegen de *vreemde munt* pleegt, is niet strafbaar in België, ten ware hij mededader van of medeplichtig zou zijn aan een door een Belg begane misdaad. In dit geval kan de vreemdeling, indien hij in België aangetroffen wordt, vervolgd worden samen met den Belg of na de veroordeeling van dezen laatste (artikelen 11 en 12 der wet van 17 April 1878).

Daar België in beginsel de vervolging aanvaardt van de in het buitenland gepleegde strafbare feiten (artikel 9, 1° alinea van het verdrag), zoo vult *artikel 2, littéras B en C van het wetsontwerp* de artikelen 10 en 12 van de wet van 17 April 1878 derwijze aan, dat de Belgische overheid, indien zij geen gevolg kan geven aan een verzoek tot uitlevering, den vreemdeling die in het buitenland, zelfs ten opzichte van een munt die de onze niet is, een van de bij het verdrag voorziene feiten begaan heeft, zal kunnen vervolgen. Het verzoek tot uitlevering zou het officieel bericht uitmaken, waarvan sprake in artikel 10, laatste alinea, der wet van 17 April 1878;

c) In zake van uitlevering, vermeldt de wet van 15 Maart 1874 in haar artikel 1, n° 3°, 4° en 23°, sommige feiten betreffende de valsche munt.

Artikel 3 van het wetsontwerp vult die bepaling aan door er al de feiten, die het verdrag verplicht als strafbare feiten te aanzien, in op te nemen als gevende aanleiding tot uitlevering.

De Minister van Justitie,

FERNAND COCQ.

PROJET DE LOI**ALBERT**

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, SALUT !

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter en Notre nom, aux Chambres Législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE.

Sont approuvés la convention internationale et le protocole conclus à Genève le 20 avril 1929 pour la répression du faux monnayage.

Donné à Bruxelles, le 18 juin 1931.

ALBERT,

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

Fernand Cocq.

WETSONTWERP**ALBERT,**

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL !

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is belast in Onzen naam, bij de Wetgevende Kamers, het wetsontwerp aan te bieden waarvan de inhoud volgt :

EENIG ARTIKEL.

Zijn goedgekeurd het internationaal verdrag en het protocol, op 20 April 1929 te Geneve gesloten, tot bestrafing van de valsche munterij.

Gegeven te Brussel, den 18° Juni 1931.

ALBERT

VAN 'S KONINGS WEGE :

De Minister van Justitie,

Fernand Cocq.

CONVENTION INTERNATIONALE POUR LA REPRESSION DU FAUX MONNAYAGE

Sa Majesté le Roi d'Albanie; le Président du Reich allemand; le Président des Etats-Unis d'Amérique; le Président fédéral de la République d'Autriche; Sa Majesté le Roi des Belges; Sa Majesté le Roi de Grande-Bretagne, d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Bulgares; le Président du Gouvernement national de la République chinoise; le Président de la République de Colombie; le Président de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République de Pologne, pour la Ville libre de Dantzig; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République française; le Président de la République hellénique; Son Altesse Sérénissime le Régent du Royaume de Hongrie; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale la Grande-Duchesse de Luxembourg; Son Altesse Sérénissime le Prince de Monaco; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République de Pologne; le Président de la République portugaise; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté le Roi des Serbes, Croates et Slovènes; le Comité central exécutif de l'Union des Républiques soviétistes socialistes; le Conseil fédéral suisse; le Président de la République tchécoslovaque,

Désireux de rendre de plus en plus efficaces la prévention et la répression du faux monnayage, ont désigné pour leurs Plénipotentiaires :

(Liste des Plénipotentiaires.)

Lesquels, après avoir produit leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, ont convenu des dispositions suivantes :

PREMIERE PARTIE

ARTICLE PREMIER.

Les Hautes Parties contractantes reconnaissent les règles exposées dans la première partie de la présente Convention comme le moyen le plus efficace, dans les circonstances actuelles, de prévenir et de réprimer les infractions de fausse monnaie.

ART. 2.

Dans la présente Convention, le mot « monnaie » s'entend de la monnaie-papier, y compris les billets de banque, et de la monnaie métallique, ayant cours en vertu d'une loi.

INTERNATIONAAL VERDRAG TOT BESTRAFFING VAN DE VALSCHE MUNTERIJ

Zijne Majesteit de Koning van Albanië; de President van het Duitsche Reich; de President der Vereenigde Staten van Amerika; de Bondspräsident der Oostenrijksche Republiek; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; Zijne Majesteit de Koning van Groot-Brittanië, Ierland en de Britsche overzeesche Gebieden, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Bulgaren; de President der Nationale Regeering van de Chineesche Republiek; de President der Columbiaansche Republiek; de President der Cubaansche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Poolsche Republiek, voor de Vrijstad Dantzig; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; de President der Helleensche Republiek; Zijne Doorluchtige Hoogheid de Regent van het Koninkrijk Hongarije; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg; Zijne Doorluchtige Hoogheid de Prins van Monaco; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek van Panama; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Poolsche Republiek; de President der Portugeesche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van Roemenië; Zijne Majesteit de Koning der Serviërs, Kroaten en Slovenen; het Centraal Uitvoerend Comité van de Unie der Socialistische Soviet-Republieken; de Zwitsersche Bondsraad; de President der Tsjechoslowaksche Republiek,

Verlangend de voorkoming en de bestraffing van de valsche munterij meer en meer doeltreffend te maken, hebben als hun Gevolmachtigden aangewezen :

(Lijst van Gevolmachtigden.)

Die, na hun volmachten, welke in goeden en behoorlijken vorm bevonden zijn, te hebben overgelegd, omtrent de volgende bepalingen zijn overeengekomen :

DEEL I.

ARTIKEL EÉN.

De Hooge Verdragsluitende Partijen erkennen de in Deel I van dit Verdrag vervatte regels als het in de tegenwoordige omstandigheden meest doeltreffende middel om delicten van valsche munterij te voorkomen en te bestraffen.

ART. 2.

In dit Verdrag wordt onder het woord « munt » verstaan papiergeld, waaronder begrepen bankbiljetten, en metalen geld, welke wettig betaalmiddel zijn.

ART. 3.

Doivent être punis comme infractions de droit commun :

1° Tous les faits frauduleux de fabrication ou d'altération de monnaie, quel que soit le moyen employé pour produire le résultat;

2° La mise en circulation frauduleuse de fausse monnaie;

3° Les faits, dans le but de la mettre en circulation, d'introduire dans le pays ou de recevoir ou de se procurer de la fausse monnaie, sachant qu'elle est fausse;

4° Les tentatives de ces infractions et les faits de participation intentionnelle;

5° Les faits frauduleux de fabriquer, de recevoir ou de se procurer des instruments ou d'autres objets destinés par leur nature à la fabrication de fausse monnaie ou à l'altération des monnaies.

ART. 4.

Chacun des faits prévus à l'article 3, s'ils sont commis dans des pays différents, doit être considéré comme une infraction distincte.

ART. 5.

Il ne doit pas être établi, au point de vue des sanctions, de distinction entre les faits prévus à l'article 3, suivant qu'il s'agit d'une monnaie nationale ou d'une monnaie étrangère; cette disposition ne peut être soumise à aucune condition de réciprocité légale ou conventionnelle.

ART. 6.

Les pays qui admettent le principe de la récidive internationale reconnaissent, dans les conditions établies par leurs législations respectives, comme génératrices d'une telle récidive, les condamnations étrangères prononcées du chef de l'un des faits prévus à l'article 3.

ART. 7.

Dans la mesure où la constitution des parties civiles est admise par la législation interne, les parties civiles étrangères, y compris éventuellement la Haute Partie contractante dont la monnaie a été falsifiée, doivent jouir de l'exercice de tous les droits reconnus aux régnicoles par les lois du pays où se juge l'affaire.

ART. 8.

Dans les pays qui n'admettent pas le principe de l'extradition des nationaux, leurs ressortissants qui sont rendus coupables à l'étranger de faits prévus par l'article 3, doivent être punis de la même manière que si le fait avait été commis sur leur territoire, et cela même dans le cas

ART. 3.

Als gemeenrechtelijke delicten moeten worden bestraft :

1° Iedere bedriegelijke vervaardiging of verandering van munt, welk middel ook gebezigd moge zijn om het resultaat te verkrijgen;

2° Het bedrieglijk in omloop brengen van valsche munt;

3° Het binnen het land invoeren of het ontvangen of zich verschaffen van valsche munt, waarvan men weet, dat zij valsch is, ten einde deze in omloop te brengen,

4° Posing tot en opzettelijke deelneming aan de voormelde handelingen;

5° Het bedriegelijk vervaardigen, ontvangen of zich verschaffen van werktuigen of andere voorwerpen, welke naar hun aard bestemd zijn voor de vervaardiging van valsche munt of voor de verandering van munt.

ART. 4.

Ieder der in artikel 3 genoemde handelingen moet, indien zij in verschillende landen begaan zijn, als een afzonderlijk strafbaar feit worden beschouwd.

ART. 5.

Ten opzichte van de straffen mag geen onderscheid worden gemaakt ter zake van de in artikel 3 bedoelde delicten naarmate het betreft nationale munt of vreemde munt; dit voorschrift kan niet aan eenigerlei voorwaarde van wederkeerigheid krachtens wet of verdrag worden onderworpen.

ART. 6.

Landen, die het beginsel van internationale recidive aanvaarden, erkennen, dat overeenkomstig de door hun nationale wetgeving voorgeschreven voorwaarden de voor een der in artikel 3 bedoelde feiten in het buitenland uitgesproken veroordelingen tot toepassing der bepalingen omtrent recidive zullen leiden.

ART. 7.

Voor zoover het stellen van civiele partij door de binnenlandsche wetgeving toegelaten is, moeten buitenlandse civiele partijen, waaronder eventueel begrepen de Hooge Verdragsluitende Partij, welker munt vervalscht is, bevoegd zijn alle rechten uit te oefenen, welke aan ingezetenen zijn toegestaan volgens de wetten van het land, waar de zaak terecht komt.

ART. 8.

In landen, die het beginsel van uitlevering van eigen onderdanen niet aanvaarden, moeten de onderdanen, die naar het gebied van hun land teruggekeerd zijn na zich in het buitenland aan een in artikel 3 bedoeld feit schuldig te hebben gemaakt, op dezelfde wijze gestraft worden alsof het feit op het eigen gebied gepleegd ware, zelfs in geval

où le coupable aurait acquis sa nationalité postérieurement à l'accomplissement de l'infraction.

Cette disposition n'est pas applicable si, dans un cas semblable, l'extradition d'un étranger ne pouvait être accordée.

ART. 9.

Les étrangers qui ont commis à l'étranger des faits prévus à l'article 3 et qui se trouvent sur le territoire d'un pays dont la législation interne admet, comme règle générale, le principe de la poursuite d'infractions commises à l'étranger, doivent être punis de la même manière que si le fait avait été commis sur le territoire de ce pays.

L'obligation de la poursuite est subordonnée à la condition que l'extradition ait été demandée et que le pays requis ne puisse livrer l'inculpé pour une raison sans rapport avec le fait.

ART. 10.

Les faits prévus à l'article 3 sont de plein droit compris comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition conclu ou à conclure entre les diverses Hautes Parties contractantes.

Les Hautes Parties contractantes qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité ou à une condition de réciprocité, reconnaissent, dès à présent, les faits prévus à l'article 3 comme cas d'extradition entre elles.

L'extradition sera accordée conformément au droit du pays requis.

ART. 11.

Les fausses monnaies, ainsi que les instruments et les autres objets désignés à l'article 3, n° 5, doivent être saisis et confisqués. Ces monnaies, ces instruments et ces objets doivent, après confiscation, être remis, sur sa demande, soit au gouvernement, soit à la banque d'émission dont les monnaies sont en cause, à l'exception des pièces à conviction dont la conservation dans les archives criminelles est imposée par la loi du pays où la poursuite a eu lieu, et des spécimens dont la transmission à l'office central dont il est question à l'article 12 paraîtrait utile. En tout cas, tous ces objets doivent être mis hors d'usage.

ART. 12.

Dans chaque pays, les recherches en matière de faux monnayage doivent, dans le cadre de la législation nationale, être organisées par un office central.

Cet office central doit être en contact étroit :

- a) Avec les organismes d'émission;
- b) Avec les autorités de police à l'intérieur du pays;
- c) Avec les offices centraux des autres pays.

Il doit centraliser, dans chaque pays, tous les rensei-

de schuldige zijn nationaliteit na het plegen van het strafbare feit verkregen zou hebben.

Deze bepaling is niet van toepassing, indien in een overeenkomstig geval, de uitlevering van een vreemdeling niet zou kunnen worden toegestaan.

ART. 9.

Vreemdelingen, die in het buitenland een in artikel 3 bedoeld feit hebben begaan en die zich binnen het gebied van een land bevinden, welks binnenlandsche wetgeving als algemeenen regel het beginsel van vervolging van in het buitenland gepleegde strafbare feiten aanvaardt, moeten op dezelfde wijze worden gestraft alsof het feit op het gebied van dat land gepleegd ware.

De verplichting tot vervolging is afhankelijk van de voorwaarde, dat uitlevering gevraagd is en dat het land, waartoe de aanvraag gericht is, den beschuldigde niet kan uitleveren wegens een reden, welke geen verband met het feit houdt.

ART. 10.

De in artikel 3 bedoelde strafbare feiten zijn van rechtswege begrepen onder de gevallen, waarin uitlevering kan plaats hebben, in ieder tusschen de Hooge Verdragsluitende Partijen gesloten of te sluiten uitleveringsverdrag.

De Hooge Verdragsluitende Partijen, die uitlevering niet afhankelijk maken van het bestaan van een verdrag of van een voorwaarde van wederkerigheid, erkennen van nu af de in artikel 3 bedoelde feiten als gevallen, waarin onderling uitlevering kan plaats hebben.

De uitlevering zal worden toegestaan overeenkomstig het recht van het land, waartoe de aanvraag gericht is.

ART. 11.

De valsche munt, alsmede de werktuigen en de andere voorwerpen, welke in artikel 3 onder 5° bedoeld zijn, moeten worden in beslag genomen en verbeurd verklaard. Deze munt, werktuigen en andere voorwerpen, moeten na verbeurdverklaring op verzoek hetzij aan de Regeering, hetzij aan de emissiebank, wier munt het betreft, worden overhandigd, met uitzondering van de stukken van overtuiging, waarvan de bewaring in de strafrechtelijke archieven door de wet van het land, waar de vervolging plaats heeft gehad, is voorgeschreven, en van de specimina, waarvan de opzending aan het in artikel 12 genoemde centrale bureau wenschelijk wordt geacht. In ieder geval moeten al deze voorwerpen buiten gebruik worden gesteld.

ART. 12.

In ieder land moeten de opsporingen op het gebied van valsche munterij binnen het kader van de nationale wetgeving door een centraal bureau worden georganiseerd.

Dit centrale bureau moet in nauwe verbinding staan :

- a) Met de instellingen, welke munt uitgeven;
- b) Met de binnenlandsche politie-autoriteiten;
- c) Met de centrale bureaus van andere landen.

Het moet in ieder land alle inlichtingen, welke de op-

gnements pouvant faciliter les recherches, la prévention et la répression du faux-monnayage.

ART. 13.

Les offices centraux des différents pays doivent correspondre directement entre eux.

ART. 14.

Chaque office central, dans les limites où il le jugera utile, devra faire remettre aux offices centraux des autres pays une collection des spécimens authentiques annulés des monnaies de son pays.

Il devra notifier, dans les mêmes limites, régulièrement, aux offices centraux étrangers, en leur donnant toutes informations nécessaires :

a) Les nouvelles émissions de monnaies effectuées dans son pays;

b) Le retrait et la prescription de monnaies.

Sauf pour les cas d'intérêt purement local, chaque office central, dans les limites où il le jugera utile, devra notifier aux offices centraux étrangers :

1° Les découvertes de fausses monnaies. La notification de falsification des billets de banque ou d'Etat sera accompagnée d'une description technique des faux fournie exclusivement par l'organisme d'émission dont les billets auront été falsifiés; une reproduction photographique ou, si possible, un exemplaire du faux billet sera communiqué. En cas d'urgence, un avis et une description sommaire, émanant des autorités de police pourront être discrètement transmis aux offices centraux intéressés, sans préjudice de l'avis et de la description technique dont il est question ci-dessus;

2° Les recherches, poursuites, arrestations, condamnations, expulsions de faux-monnayeurs, ainsi qu'éventuellement leurs déplacements et tous renseignements utiles, notamment les signalements, empreintes digitales et photographies de faux-monnayeurs;

3° Les découvertes détaillées de fabrication, en indiquant si ces découvertes ont permis de saisir l'intégralité des faux mis en circulation.

ART. 15.

Pour assurer, perfectionner et développer la collaboration directe internationale en matière de prévention et de répression du faux monnayage, les représentants des offices centraux des Hautes Parties contractantes doivent tenir, de temps en temps, des conférences, avec participation des représentants des banques d'émission et des autorités centrales intéressées. L'organisation et le contrôle d'un office central international de renseignements pourront faire l'objet d'une de ces conférences.

sporing, voorkoming en bestraffing van valsche munterij kunnen vergemakkelijken, centraliseeren.

ART. 13.

De centrale bureaux der verschillende landen moeten rechtstreeks met elkander briefwisseling voeren.

ART. 14.

Ieder centraal bureau zal, voor zoover het zulks dienstig acht, aan de centrale bureaux der andere landen een stel onbruikbaar gemaakte authentieke specimina der munten van zijn land moeten toezenden.

Onder hetzelfde voorbehoud zal het geregeld, met opgave van alle noodige bijzonderheden, aan de centrale bureaux in het buitenland moeten kennis geven van :

a) Nieuwe uitgaven van munt, welke in het eigen land plaats hadden;

b) Het uit de circulatie nemen van munt, wegens verloop van tijd of om andere redenen.

Behalve in gevallen van louter plaatselijk belang, zal ieder centraal bureau, voor zoover het zulks doelmatig acht, aan de centrale bureaux in het buitenland moeten kennis geven van :

1° Iedere ontdekking van valsche munt. De kennisgeving van vervalsching van bankbiljetten of van muntbiljetten zal vergezeld gaan van een technische beschrijving van de vervalschingen, uitsluitend te verstrekken door de emissie-instelling, waarvan de biljetten vervalscht zijn. Een fotografische afbeelding of zoo mogelijk een exemplaar van het valsche biljet zal worden overgelegd. In spoedeisende gevallen zal een bericht en een korte beschrijving, afkomstig van de politie-autoriteiten, onder de noodige voorzorgen aan de belanghebbende centrale bureaux kunnen worden toegezonden, onverminderd de kennisgeving en de technische beschrijving, waarvan hierboven sprake was;

2° Opsporingen en vervolgingen in gevallen van vervalsching en aanhoudingen, veroordeelingen en uitwijzingen van valsche munters, alsmede eventueel hun verplaatsingen en alle verdere inlichtingen, welke van nut kunnen zijn, in het bijzonder de signalementen, vingerafdrukken en fotografieën van valsche munters;

3° Bijzonderheden omtrent de ontdekking van vervalsching van valsche munt, met vermelding of het mogelijk geweest is alle in omloop gebrachte valsche munt in beslag te nemen.

ART. 15.

Ter verzekering, verbetering en ontwikkeling van de rechtstreeksche internationale samenwerking op het gebied van voorkoming en bestraffing van valsche munterij moeten de vertegenwoordigers van de centrale bureaux der Hooge Verdragsluitende Partijen van tijd tot tijd besprekingen houden, waaraan vertegenwoordigers van de emissiebanken en van de betrokken centrale autoriteiten deelnemen. De organisatie en het toezicht van een internationaal centraal inlichtingenbureau zal het onderwerp van een dezer conferenties kunnen uitmaken.

ART. 16.

La transmission des commissions rogatoires relatives aux infractions visées par l'article 3 doit être opérée :

a) De préférence par voie de communication directe entre les autorités judiciaires, le cas échéant, par l'intermédiaire des offices centraux;

b) Par correspondance directe des ministres de la Justice des deux pays ou par l'envoi direct par l'autorité du pays requérant au ministre de la Justice du pays requis;

c) Par l'intermédiaire de l'agent diplomatique ou consulaire du pays requérant dans le pays requis; cet agent enverra directement la commission rogatoire à l'autorité judiciaire compétente ou à celle indiquée par le gouvernement du pays requis, et recevra directement de cette autorité les pièces constituant l'exécution de la commission rogatoire.

Dans les cas a) et c), copie de la commission rogatoire sera toujours adressée en même temps à l'autorité supérieure du pays requis.

A défaut d'entente contraire, la commission rogatoire doit être rédigée dans la langue de l'autorité requérante, sauf au pays requis à en demander une traduction faite dans sa langue et certifiée conforme par l'autorité requérante.

Chaque Haute Partie contractante fera connaître par une communication adressée à chacune des autres Hautes Parties contractantes, celui ou ceux des modes de transmission susvisés qu'elle admet pour les commissions rogatoires de cette Haute Partie contractante.

Jusqu'au moment où une Haute Partie contractante fera une telle communication, sa procédure actuelle en fait de commissions rogatoires sera maintenue.

L'exécution des commissions rogatoires ne pourra donner lieu au remboursement de taxes ou frais autres que les frais d'expertises.

Rien dans le présent article ne pourra être interprété comme constituant de la part des Hautes Parties contractantes un engagement d'admettre, en ce qui concerne le système des preuves en matière répressive, une dérogation à leur loi.

ART. 17.

La participation d'une Haute Partie contractante à la présente Convention ne doit pas être interprétée comme portant atteinte à son attitude sur la question générale de la compétence de la juridiction pénale comme question de droit international.

ART. 18.

La présente Convention laisse intact le principe que les faits prévus à l'article 3 doivent, dans chaque pays, sans que jamais l'impunité leur soit assurée, être qualifiés, poursuivis et jugés conformément aux règles générales de sa législation interne.

ART. 16.

De overmaking van rogatoire commissies met betrekking tot de in artikel 3 bedoelde strafbare feiten moet geschieden :

a) Bij voorkeur door rechtstreeksche toezending tusschen de rechterlijke autoriteiten, eventueel door tusschenkomst van de centrale bureaux;

b) Door rechtstreeksche briefwisseling van de Ministers van Justitie der twee landen of door rechtstreeksche toezending door de autoriteit van het verzoekende land aan den Minister van Justitie van het aangezochte land;

c) Door tusschenkomst van den diplomatieken of consulairen vertegenwoordiger van het verzoekende land in het aangezochte land; deze vertegenwoordiger zal de rogatoire commissie rechtstreeks toezenden aan de bevoegde rechterlijke autoriteit of aan de autoriteit, die door het aangezochte land aangewezen is, en zal rechtstreeks van deze autoriteit de stukken ontvangen, waaruit de uitvoering van de rogatoire commissie blijkt.

In de gevallen a) en c) zal steeds tegelijkertijd afschrift van de rogatoire commissie aan de hoogste juridische autoriteit van het aangezochte land worden gezonden.

Tenzij anders wordt overeengekomen, zal de rogatoire commissie moeten worden opgesteld in de taal van de verzoekende autoriteit, onverminderd het recht van het aangezochte land om steeds een vertaling in de eigen taal, voor eensluidend door de verzoekende autoriteit gewaarmerkt, te verlangen.

Iedere Hooge Verdragsluitende Partij zal door een mededeeling aan ieder der andere Hooge Verdragsluitende Partijen doen weten, welke der bovenbedoelde wijzen van overmaking zij voor de rogatoire commissies van die Hooge Verdragsluitende Partij toelaat.

Totdat een Hooge Verdragsluitende Partij een zoodanige mededeling zal hebben gedaan, zal de door haar reeds gevolgde procedure ten aanzien van rogatoire commissies gehandhaafd blijven.

De uitvoering van rogatoire commissies zal geen aanleiding kunnen geven tot vergoeding van andere rechten en kosten dan de kosten van deskundigen-onderzoek.

Niets in dit artikel zal kunnen worden uitgelegd als een verbintenis van de zijde der Hooge Verdragsluitende Partijen om met betrekking tot de bewijsvoering in strafzaken een afwijking van haar wet te aanvaarden.

ART. 17.

De deelneming van een Hooge Verdragsluitende Partij aan dit Verdrag moet niet worden uitgelegd als inbreuk te maken op haar houding in de algemeene kwestie van de strafrechtelijke bevoegdheid als volkenrechtelijk vraagstuk.

ART. 18.

Dit Verdrag laat het beginsel onaangetaast, dat de in artikel 3 bedoelde feiten in ieder land, zonder dat daaraan ooit straffeloosheid verzekerd zij, aangemerkt, vervolgd en bestraft moeten worden overeenkomstig de algemeene regels van de binnenlandsche wetgeving.

SECONDE PARTIE

ART. 19.

Les Hautes Parties contractantes conviennent que tous les différends qui pourraient s'élever entre elles au sujet de l'interprétation ou de l'application de la présente Convention seront, s'ils ne peuvent pas être réglés par des négociations directes, envoyés pour décision à la Cour permanente de Justice internationale. Si les Hautes Parties contractantes entre lesquelles surgit un différend, ou l'une d'entre elles, n'étaient pas Parties au Protocole portant la date du 16 décembre 1920 relatif à la Cour permanente de Justice internationale, ce différend serait soumis, à leur gré et conformément aux règles constitutionnelles de chacune d'elles, soit à la Cour Permanente de Justice internationale, soit à un tribunal d'arbitrage constitué conformément à la Convention du 18 octobre 1907 pour le règlement pacifique des conflits internationaux, soit à tout autre tribunal d'arbitrage.

ART. 20.

La présente Convention, dont les textes français et anglais feront également foi, portera la date de ce jour; elle pourra, jusqu'au 31 décembre 1929, être signée au nom de tout Membre de la Société des Nations et de tout Etat non membre qui a été représenté à la Conférence qui a élaboré la présente Convention ou à qui le Conseil de la Société des Nations aura communiqué un exemplaire de ladite Convention.

La présente Convention sera ratifiée. Les instruments de ratification seront transmis au Secrétaire général de la Société des Nations, qui en notifiera la réception à tous les Membres de la Société ainsi qu'aux Etats non membres visés à l'alinéa précédent.

ART. 21.

A partir du 1er janvier 1930, il pourra être adhéré à la présente Convention au nom de tout Membre de la Société des Nations ou de tout Etat non membre visé à l'article 20 par qui cet accord n'aurait pas été signé.

Les instruments d'adhésion seront transmis au Secrétaire général de la Société des Nations, qui en notifiera la réception à tous les Membres de la Société et aux Etats non membres visés audit article.

ART. 22.

Les pays qui sont disposés à ratifier la Convention conformément au second alinéa de l'article 20 ou à y adhérer en vertu de l'article 21, mais qui désirent être autorisés à apporter des réserves à l'application de la Convention,

DEEL II.

ART. 19.

De Hooge Verdragsluitende Partijen komen overeen, dat alle geschillen, welke tusschen haar zouden kunnen rijzen ten aanzien van de uitlegging of de toepassing van dit Verdrag, indien zij niet door rechtstreeksche onderhandelingen geregeld kunnen worden, ter beslissing aan het Permanente Hof van Internationale Justitie zullen worden voorgelegd. Indien de Hooge Verdragsluitende Partijen, tusschen welke een geschil rijst, of één harer, geen partij zijn bij het den datum van 16 December 1920 dragende Protocol met betrekking tot het Permanente Hof van Internationale Justitie, zal dit geschil met haar goedvinden en overeenkomstig de constitutioneele regels van ieder harer worden verwezen hetzij naar het Permanente Hof van Internationale Justitie, hetzij naar een overeenkomstig het Verdrag van 18 October 1907 in zake de vreedzame beslechting van internationale geschillen samengesteld scheidsgerecht, hetzij naar eenig ander scheidsrecht.

ART. 20.

Dit Verdrag, waarvan de Fransche en de Engelsche tekst beide als authentiek zullen gekken, zal de dagteekening dragen van heden; het zal tot 31 December 1929 kunnen worden geteekend namens ieder Lid van den Volkenbond en iederen Staat niet-Lid, die ter Conferentie, welke dit Verdrag opgesteld heeft, vertegenwoordigd is geweest of aan wien de Raad van den Volkenbond een exemplaar van dit Verdrag zal hebben doen toekomen.

Dit Verdrag zal worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging zullen worden toegezonden aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die van de ontvangst daarvan kennis zal geven aan alle Leden van den Volkenbond alsmede aan de in het vorige lid bedoelde Staten niet-Leden.

ART. 21.

Van 1 Januari 1930 af zal toetreding tot dit Verdrag kunnen geschieden namens ieder Lid van den Volkenbond of iederen in artikel 20 bedoelden Staat niet-Lid, door wien het niet zou zijn onderteekend.

De akten van toetreding zullen worden toegezonden aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die van de ontvangst daarvan kennis zal geven aan alle Leden van den Bond en aan de in artikel 20 bedoelde Staten niet-Leden.

ART. 22.

De landen, die bereid zijn het Verdrag overeenkomstig het tweede lid van artikel 20 te bekrachtigen of er toe krachtens artikel 21 toe te treden, maar die verlangen gemachtigd te worden voorbehouden te maken ten aanzien

pourront informer de leur intention le Secrétaire Général de la Société des Nations. Celui-ci communiquera immédiatement ces réserves à toutes les Hautes Parties contractantes au nom desquelles un instrument de ratification ou d'adhésion aura été déposé, en leur demandant si elles ont des objections à présenter. Si, dans un délai de six mois, à dater de ladite communication, aucune Haute Partie contractante n'a soulevé d'objection, la participation à la Convention du pays faisant la réserve en question sera considérée comme acceptée par les autres Parties contractantes sous ladite réserve.

ART. 23.

La ratification par une Haute Partie contractante ou son adhésion à la présente Convention implique que sa législation et son organisation administrative sont conformes aux règles posées dans la Convention.

ART. 24.

Sauf déclaration contraire d'une Haute Partie contractante lors de la signature, lors de la ratification ou lors de l'adhésion, les dispositions de la présente Convention ne s'appliquent pas aux colonies, territoires d'outre-mer, protectorats ou territoires sous suzeraineté ou mandat.

Cependant, les Hautes Parties contractantes se réservent le droit d'adhérer à la Convention, suivant les conditions des articles 21 et 23, pour leurs colonies, territoires d'outre-mer, protectorats ou territoires sous suzeraineté ou mandat. Elles se réservent également le droit de la dénoncer séparément suivant les conditions de l'article 27.

ART. 25.

La présente Convention n'entrera en vigueur que lorsqu'elle aura été ratifiée ou qu'il y aura été adhéré au nom de cinq Membres de la Société des Nations ou Etats non membres. La date de l'entrée en vigueur sera le quatre-vingt-dixième jour qui suivra la réception par le Secrétaire général de la Société des Nations de la cinquième ratification ou adhésion.

ART. 26.

Chaque ratification ou adhésion qui interviendra après l'entrée en vigueur de la Convention, conformément à l'article 25, sortira ses effets dès le quatre-vingt-dixième jour qui suivra la date de sa réception par le Secrétaire général de la Société des Nations.

ART. 27.

La présente Convention pourra être dénoncée, au nom de tout Membre de la Société des Nations ou de tout Etat non membre, par notification écrite adressée au Secrétaire

van de toepassing van het Verdrag, zullen van hun voornemen den Secretaris-Generaal van den Volkenbond kennis kunnen geven. Deze zal onmiddellijk deze voorbehouden aan alle Hooge Verdragsluitende Partijen mededeelen, namens wie een akte van bekrachtiging of van toetreding zal zijn neergelegd, en haar daarbij vragen, of zij bezwaren daartegen hebben in te brengen. Indien binnen een termijn van zes maanden na deze mededeeling geen der Hooge Verdragsluitende Partijen bezwaren gemaakt heeft, zal de deelneming aan het Verdrag van het land, dat het betreffende voorbehoud gemaakt heeft, beschouwd worden als door de andere Hooge Verdragsluitende Partijen onder dat voorbehoud te zijn aanvaard.

ART. 23.

De bekrachtiging door een Hooge Verdragsluitende Partij of haar toetreding tot dit Verdrag sluit in, dat haar wetgeving en haar administratieve organisatie in overeenstemming zijn met de in het Verdrag gestelde regels.

ART. 24.

Behoudens verklaring van het tegendeel door een Hooge Verdragsluitende Partij bij de ondertekening, bekrachtiging of toetreding zullen de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op koloniën, overzeesche gewesten, protectoraten of gebieden onder suzeriniteit of mandaat.

Evenwel behouden de Hooge Verdragsluitende Partijen zich het recht voor overeenkomstig de bepalingen der artikelen 21 en 23 voor haar koloniën, overzeesche gewesten, protectoraten of gebieden onder suzeriniteit of mandaat tot het Verdrag toe te treden. Zij behouden zich eveneens het recht voor het afzonderlijk overeenkomstig de bepalingen van artikel 27 op te zeggen.

ART. 25.

Dit Verdrag zal slechts in werking treden, wanneer het zal zijn bekrachtigd of wanneer er toe zal zijn toegetreden namens vijf Leden van den Volkenbond of Staten niet-Leden. De datum van inwerkingtreding zal zijn de negentigste dag volgende op de ontvangst door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond van de vijfde bekrachtiging of toetreding.

ART. 26.

Iedere bekrachtiging of toetreding die na de inwerkingtreding van het Verdrag overeenkomstig artikel 25 tot stand zal komen, zal van kracht worden op den negentigsten dag volgende op den datum van de ontvangst er van door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond.

ART. 27.

Dit Verdrag zal namens ieder Lid van den Volkenbond of iederen Staat niet-Lid kunnen worden opgezegd door een schriftelijke kennisgeving gericht tot den Secretaris-

Général de la Société des Nations, qui en informera tous les Membres de la Société et les Etats non membres visés à l'article 20. La dénonciation sortira ses effets un an après la date à laquelle elle aura été reçue par le Secrétaire général de la Société des Nations; elle ne sera opérante qu'au regard de la Haute Partie pour laquelle elle aura été effectuée.

ART. 28.

La présente Convention sera enregistrée par le Secrétaire général de la Société des Nations à la date de son entrée en vigueur.

En foi de quoi les Plénipotentiaires susnommés ont signé la présente Convention.

Fait à Genève, le vingt avril mil neuf cent vingt-neuf, en un seul exemplaire, qui restera déposé dans les archives du Secrétariat de la Société des Nations, et dont les copies certifiées conformes seront délivrées à tous les Membres de la Société et aux Etats non membres visés à l'article 20.

PROTOCOLE

I. — *Interprétations.*

Au moment de procéder à la signature de la Convention portant la date de ce jour, les Plénipotentiaires soussignés déclarent accepter, en ce qui concerne les diverses dispositions de la Convention, les interprétations spécifiées ci-dessous.

Il est entendu :

1° Que la falsification de l'estampillage apposé sur un billet de banque et dont l'effet est de le rendre valable dans un pays déterminé, constitue une falsification de billet.

2° Que la Convention ne porte pas atteinte au droit des Hautes Parties contractantes de régler, dans leur législation interne, comme elles l'entendent, le régime des excusés ainsi que les droits de grâce et d'amnistie;

3° Que la règle faisant l'objet de l'article 4 de la Convention n'entraîne aucune modification aux règles internes qui établissent les peines en cas de concours d'infractions. Elle ne fait pas obstacle à ce que le même individu, étant à la fois le faussaire et l'émetteur, ne soit poursuivi que comme faussaire;

4° Que les Hautes Parties contractantes ne sont tenues d'exécuter les commissions rogatoires que dans la mesure prévue par leur législation nationale.

Generaal van den Volkenbond, die er van mededeeling zal doen aan alle Leden van den Volkenbond en aan de in artikel 20 bedoelde Staten niet-Leden. De opzegging zal van kracht worden een jaar na den datum, waarop zij zal zijn ontvangen door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, en zal alleen gevolg hebben ten opzichte van de Hooge Verdragsluitende Partij, voor wie zij zal zijn geschied.

ART. 28.

Dit Verdrag zal worden geregistreerd door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond op den datum van de inwerkingtreding.

Ten blijke waarvan de bovengenoemde Gevolmachtigden dit Verdrag hebben ondertekend.

Gedaan te Genève, den twintigsten April negentien honderd negen en twintig in een enkel exemplaar, dat zal blijven berusten in het archief van het Secretariaat van den Volkenbond en waarvan eensluitend gewaarmerkte afschriften zullen worden afgegeven aan alle Leden van den Volkenbond en aan de in artikel 20 bedoelde Staten niet-Leden.

PROTOCOL

I. — *Uitleggingen.*

Op het oogenblik van onderteekening van het Verdrag hetwelk de dagteekening draagt van heden, verklaren de ondergeteekende Gevolmachtigden ten aanzien van de verschillende bepalingen van het Verdrag de hieronder uiteengezette uitleggingen te aanvaarden.

Het is wel verstaan :

1° Dat de vervalsching van een op een bankbiljet geplaatsten stempel, waarvan het gevolg is dit in een bepaald land geldig te maken, als een vervalsching van het biljet zal worden beschouwd;

2° Dat het Verdrag geen inbreuk maakt op het recht der Hooge Verdragsluitende Partijen om in haar binnenlandsche wetgeving naar eigen goedvinden de beginselen, volgens welke een lichter vonnis dan wel geen vonnis kan worden opgelegd, alsmede het recht van gratie en dat van amnestie te regelen;

3° Dat de in artikel 4 van het Verdrag vervatte regel geenerlei wijziging medebrengt van de binnenlandsche regels, die de straffen vaststellen in geval van samenloop van strafbare feiten. Deze regel verzet zich niet er tegen, dat hetzelfde individu, hetwelk tegelijk de vervalscher en de uitgever is, slechts als vervalscher vervolgd wordt;

4° Dat de Hooge Verdragsluitende Partijen slechts gehouden zijn de rogatoire commissiën uit te voeren binnen de door nationale wetgeving gestelde grenzen.

II. — *Réserves.*

Les Hautes Parties contractantes qui font les réserves exprimées ci-dessous y subordonnent leur acceptation de la Convention; leur participation, sous ces réserves, est acceptée par les autres Hautes Parties contractantes.

1° Le Gouvernement de l'Inde fait la réserve que l'article 9 ne s'applique pas à l'Inde où il n'entre pas dans les attributions du pouvoir législatif de consacrer la règle édictée par cet article;

2° En attendant l'issue des négociations concernant l'abolition de la juridiction consulaire dont jouissent encore les ressortissants de certaines Puissances, il n'est pas possible au Gouvernement Chinois d'accepter l'article 10, qui contient l'engagement général pour un gouvernement d'accorder l'extradition d'un étranger accusé de faux monnayage par un Etat tiers;

3° Au sujet des dispositions de l'article 20, la délégation de l'Union des Républiques Soviétiques Socialistes réserve pour son Gouvernement la faculté d'adresser, s'il le désire, l'instrument de sa ratification à un autre Etat signataire, afin que celui-ci en communique copie au Secrétaire Général de la Société des Nations pour notification à tous les Etats signataires ou adhérents.

III. — *Déclarations.*

Suisse.

Au moment de signer la Convention, le représentant de la Suisse a fait la déclaration suivante :

« Le Conseil fédéral suisse, ne pouvant assumer un engagement concernant les dispositions pénales de la Convention avant que soit résolue affirmativement la question de l'introduction en Suisse d'un Code pénal unifié, fait observer que la ratification de la Convention ne pourra intervenir dans un temps déterminé.

» Toutefois, le Conseil fédéral suisse est disposé à exécuter, dans la mesure de son autorité, les dispositions administratives de la Convention dès que celle-ci entrera en vigueur, conformément à l'article 25 ».

Union des Républiques soviétiques socialistes.

Au moment de signer la Convention, le représentant de l'Union des Républiques soviétiques socialistes a fait la déclaration suivante :

« La délégation de l'Union des Républiques soviétiques socialistes, tout en acceptant les dispositions de l'article 19, déclare que le Gouvernement de l'Union ne se propose pas de recourir, en ce qui le concerne, à la juridiction de la Cour permanente de Justice internationale.

» Quant à la disposition du même article, d'après laquelle les différends, qui ne pourraient pas être réglés par

II. — *Voorbehouden.*

De Hooge Verdragsluitende Partijen, die de hieronder vermelde voorbehouden maken, maken daarvan haar aanvaarding van het Verdrag afhankelijk; haar deelneming onder deze voorbehouden wordt door de andere Hooge Verdragsluitende Partijen aanvaard.

1° De Regeering van Britsch-Indië maakt het voorbehoud, dat artikel 9 niet van toepassing is op Britsch-Indië, waar het niet binnen de bevoegdheden van de wetgevende macht valt den bij dit artikel gestelden regel uit te vaardigen;

2° In afwachting van den afloop van de onderhandelingen betreffende de afschaffing van de consulaire rechtsmacht, waarvan de onderdanen van zekere Mogendheden nog in het genot zijn, is het voor de Chineesche Regeering niet mogelijk artikel 10 te aanvaarden, dat de algemeene verbintenis voor een regeering inhoudt de uitlevering van een door een derden Staat van valsche munterij beschuldigten vreemdeling toe te staan;

3° Met betrekking tot de bepalingen van artikel 20, behoudt de afvaardiging van de Unie van Socialistische Sowjet Republieken zich voor haar Regeering de bevoegdheid voor om, indien zij dit wenscht, de akte van haar bekrachtiging aan een anderen Staat onderteekenaar te richten, opdat deze er van afschrift aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond overlegge ter kennisgeving aan alle Staten, die onderteekend hebben of toegetreden zijn.

III. — *Verklaringen.*

Zwitserland.

Op het oogenblik van onderteekening van het Verdrag heeft de vertegenwoordiger van Zwitserland de volgende verklaring afgelegd :

« De Zwitserische Bondsraad, die eenige verbintenis betreffende de strafbepalingen van het Verdrag niet op zich kan nemen, voordat de vraag van de invoering in Zwitserland van een eenvormig wetboek van strafrecht in bevestigenden zin opgelost is, doet opmerken, dat de betrachting van het Verdrag niet binnen bepaalden tijd zal kunnen worden tot stand gebracht.

» Evenwel is de Zwitserische Bondsraad bereid binnen de maten van zijn bevoegdheid uitvoering te geven aan de administratieve bepalingen van het Verdrag, zoodra dit in werking zal zijn getreden overeenkomstig art. 25 ».

Unie van Socialistische Sowjet Republieken.

Op het oogenblik van onderteekening van het Verdrag heeft de vertegenwoordiger van de Unie van Socialistische Sowjet Republieken de volgende verklaring afgelegd :

« De afvaardiging van de Unie van Socialistische Sowjet Republieken, hoewel de bepalingen van art. 19 aanvaardende, verklaart, dat de Regeering der Unie niet voornemens is, voor zoover het haar betreft, de rechtspraak van het Permanente Hof van Internationale Justitie in te roepen.

» Met betrekking tot de bepaling van hetzelfde artikel, volgens welke de geschillen, die niet door rechtstreekse

des négociations directes, seraient soumis à toute autre procédure arbitrale que celle de la Cour permanente de Justice internationale, la délégation de l'Union des Républiques soviétistes socialistes déclare expressément que l'acceptation de cette disposition ne devra pas être interprétée comme modifiant le point de vue du Gouvernement de l'Union sur la question générale de l'arbitrage en tant que moyen de solution de différends entre Etats ».

Le présent Protocole, en tant qu'il crée des engagements entre les Hautes Parties contractantes, aura les mêmes force, valeur et durée que la Convention conclue à la date de ce jour et dont il doit être considéré comme faisant partie intégrante.

En foi de quoi les soussignés ont apposé leur signature au bas du présent Protocole.

Fait à Genève, le vingt avril mil neuf cent vingt-neuf, en simple expédition, qui sera déposée dans les archives du Secrétariat de la Société des Nations; copie conforme en sera transmise à tous les Membres de la Société des Nations et à tous les Etats non membres représentés à la Conférence.

onderhandelingen geregeld kunnen worden, onderworpen zouden zijn aan eenige andere scheidsrechterlijke procedure dan die van het Permanente Hof van Internationale Justitie, verklaart de afvaardiging van de Unie van Socialistische Sowjet Republieken nadrukkelijk, dat de aanvaarding van deze bepaling niet moet worden uitgelegd als wijziging te brengen in het standpunt van de Regeering der Unie omtrent de algemeene kwestie van arbitrage als middel tot beslechting van geschillen tusschen Staten ».

Dit Protocol zal, voor zoover het tusschen de Hooge Verdragsluitende Partijen verbintenissen schept, dezelfde kracht, uitwerking en duur hebben als het op den datum van heden gesloten Verdrag en als een integreerend deel daarvan worden beschouwd.

Ten blijk waarvan de ondergeteekenden hun handtekening onder dit Protocol hebben geplaatst.

Gedaan te Genève, den twintigsten April negentienhonderd negen en twintig, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van het Secretariaat van den Volkenbond en waarvan eensluidend afschrift zal worden toegezonden aan alle Leden van den Volkenbond en aan alle ter Conferentie vertegenwoordigde Staten niet Leden.